

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΟΥ

Σὰς βάζω συχνὰ με το νου μου κι ανατριχιάζω, προγό-
νοι μου άπειροι κι αντιπαθητικοί.

Εσὰς όλα τα χρωσιώ, και τα κακά μου και τα καλά μου,
ώστε ο ίδιος δεν υπάρχω, δεν έχω ύπαρξη ατομική, εγώ
δικό μου δεν έχω, τίποτα δεν είμαι χωρίς εσάς.

Όταν το δόντι μου πονεί, ποιὸς ξαίρει ποιὸς από σας
μούχτισε λειχούδικα το στόμα του ζάχαρη, και πέφτει τώρα
στο δόντι μου το κρέμα!

Όταν κάθουμαι κοντά της και τῆς λέω με την ψυχή μου:
Σ' αγαπῶ, άξαφνα μπορεί να είναι η ψυχή κανενὸς από σας
που με το στόμα μου τῆς μιλά — κι αφτὸ πια είναι παντά-
πασι ανυπόφορο.

Σάββιτο, 12 του Απρίλη 1924.

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ

Έχω πλάϊ μου κρυμμένο ένα λουλουδάκι, ένα μενεξέ. Ο
μενεξές μου δε μοιάζει με τους άλλους μενεξέδες. Σαν τον
καλοκοιτάξης, άξαφνα τοὺ βρίσκεις φίνα φίνα μουσείδια, χα-
ριτωμένα, οκαλισμένα σαν από κανένα τεχνίτη μουσοθρε-
μένο της Τανόγρας. Τοὺ έκαμε τοὺ μενεξέ μου μουσείδια
γυναικήσια, τοὺ έβαλε στόμα—πολι νόστιμο, μα το ναί!—τοὺ
έβαλε μυτίτσα — τί αριστούργημα! — τοὺ χάρισε μάτια γα-
λανὰ με φρύδια μάβρα — τον προίκισε φανταστήτε και με
αθρώπινη λαλιά.

Και τόντις, εκεί που κάθουμαι στο γραφείο μου και γράφω, τυχαίνει κάποτες και συλλογιούμαι τον κρυμμένο μου το μενεξέ. Είναι τόσο μικρός, τόσο ελάχιστος που άφαντος καταντά σε μένα τον ίδιο. Και τί κάνω τότες; Γελώ. Δηλαδή περγελώ το μενεξέ μου.

Δεν κατάλαβα ωστόσο πώς ο μαργιόλος μου ο μενεξές ενώ γελούσα, είτανε κίπου κρυμμένος από κάτω από το σοβαρό το γραφείο μου όπου καθόμουνε κ' έγγραφα τί θαρρείτε; τη Νεοελληνική μου τη Γραμματική σε δυο Βιβλία!

Μ' άκουσε που γελούσα κ' η φωνίτσα του η ψιθυριστή ανεβαίνει προς εμένα και μου κάνει :

— « Άφησέ με στα πόδια σου εδώ. Εδώ είμαι καλά. Θέλω κοντά σου να είμαι σα δουλέβεις. Να πάρω μέρος και γω στο έργο το σιδερένιο που χτίζεται ολοένα. Σαν είσαι άρρωστος, εγώ και μόνη εγώ θέλω να σε νοιάζουμαι. Τί έρχεσαι και μου κουβεντιάζεις για τα γερατειά σου, για τα εβδομήντα σου τα χρονάκια; Η μεγαλύτερη εγώ είμαι από τους δυο, αφού η μάννα σου εγώ είμαι, και σύ, εσύ το παιδί μου. Εσένα εγώ σε καμαρώνω, άθροπε κακέ, ακόμη κι όταν απιστείς. Μη μου κάνης λόγο για τα νιάτα μου, για την ομορφιά μου· μη μου παινάς τη μουσική μου. Μη λες πώς είμαι το Φιόρε της Γαλλίας. Όλα, όλα για σένα κάτω τα πατά. Φτάνει μου που μ' αγαπάς. Που μ' αγαπάς — όταν αδειάζεις από τη δουλειά σου! Φτάνει μου που η παντοτινή μου αγάπη σε βοηθά στα πεζά σου τα τραγουδάκια. Έτσι θα ζήσω μαζί σου κατόπι και γώ στη χρυσή μας την Ελλάδα.»

Βρέθηκε ποτές του μενεξές με λόγια τόσο γλυκά;

Δεν το ξαίρω. Ξαίρω πώς περίεργο διόλου δεν είναι, να μην μπορώ εγώ να κάνω δίχως τὸ μενεξέ μου, πάντα το μενεξέ μου να θέλω. Περίεργο είναι μονάχα, όπως είμαι τώρα, εμένα ο μενεξές να με θέλη.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Σήμερα Κεριακή, 13 του Απρίλη, 1924, τί άραγες να ψηφίστηκε στην Ελλάδα ρωτά το βράδι ο Ποιητής, δημοκρατία ή μοναρχία;

Ρωτά ο Ποιητής, τα μεσάνυχτα, στο γραφείο του καθισμένος.

Ρωτά και γράφει και ξεχνά ψηφίσματα και δήμους.

— «Το Λαό, λέει ο Ποιητής, το Λαό μας πρέπει να σώσουμε, να φωτίσουμε το Λαό μας.»

Έτσι λέει και γράφει κι όλο γράφει ο Ποιητής.

Έγραψε αλάκερη τη νύχτα. Το πρωϊ ξυπνά ο Ποιητής.

Παίρνει μια φημερίδα και διαβάζει.

— «Ψηφίστηκε Μοναρχία.»

Ξακολουθά και γράφει ο Ποιητής.

— «Τη δουλειά, τη δουλειά μας. Πρέπει να φωτίσουμε το Λαό μας.»

Και γράφει, όλο γράφει ο Ποιητής.

Τού φέρνουνε σε λίγη ώρα μιν άλλη φημερίδα.

— «Ψηφίστηκε Δημοκρατία.»

— «Τι δουλειά, τη δουλειά μας. Πρέπει να φωτίσουμε το Λαό μας.»

Και γράφει, γράφει ολόένα ο Ποιητής.

Τρίτη φημερίδα που τού φέρνουνε.

— «Δεν ξαίρουμε σκόμη καλά τί ψηφίστηκε. Μοναρχία ή Δημοκρατία;»

— «Τη δουλειά, τη δουλειά μας, λέει με τον ήσυχο τού νού του ο Ποιητής. Πρέπει να φωτίσουμε το Λαό μας.»

Δεφτέρα, 14 του Απρίλη, 1924.

ΨΥΧΑΓΗΣ